

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 czerwca 2014 roku w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. przeciwko M. P. o zapłatę kwoty 34.000 zł, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Ł. zasądził od M. P. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 34.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5.037 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł pozwany, zaskarżając powyższe orzeczenie w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj.:
 - a) art. 233 § 1 i 2 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie przez Sąd ustaleń wbrew treści zebranych w sprawie dowodów;
 - b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie zawarcia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazania przyczyn, dla których Sąd nie dał wiary, że wpłaty zatytułowane „rata leasingu” stanowiły przedpłatę na samochód marki P., w sytuacji, gdy z tytułu dokumentu zawierającego zestawienie wpłat (k. 21-22) wprost wynika, że wpłaty dokonane przez pozwanego dotyczyły samochodu P.;
 - c) art. 217 i 227 k.p.c. poprzez pominięcie zgłoszonych przez pozwanego dowodów z oświadczenia M. H. (karta 102 i 107), kserokopii faktur (karta 125-136 i 167-178) oraz zeznań świadka Ł. O. (karta 196), jako pozostających bez znaczenia dla rozstrzygnięcia i odmowę przeprowadzenia dowodu na okoliczności, które zdaniem pozwanego mają istotne znaczenie w sprawie niniejszej, gdyż pozwany powyższe dowody złożył dla wykazania nieprawdziwości twierdzeń powódki i błędu w usiłowaniu rozliczenia wpłaconej przez pozwanego kwoty na miesięczne koszty korzystania z samochodu;
2. błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia.

W konkluzji wskazanych zarzutów pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodowej spółki na rzecz pozwanego M. P. zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W toku postępowania apelacyjnego pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko, zaś powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania i zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przyjmując je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. Wobec powyższego nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania. (por. wyrok SN z dnia 22 sierpnia 2002 roku, V CKN 348/00, Lex nr 52761, Prok. i Pr. 2002/6/40)

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego.

Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że

dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, oparte na wnioskach wywiedzionych z przeprowadzonego dotychczas postępowania, było prawidłowe.

Pozwany sformułował w apelacji szereg zarzutów dotyczących naruszenia norm prawa procesowego, które koncentrowały się wokół stanowiska Sądu I instancji, wedle którego pozwany nie dowiódł przyjętej przez siebie tezy, iż nie był zobowiązany do zapłaty kwoty wynikającej z faktury VAT nr (...) oraz że na poczet ceny sprzedaży przedmiotowego pojazdu zostały przez strony umowy zaliczone wpłaty dokonywane przez M. P. na rzecz powodowej spółki przed zawarciem umowy z dnia 13 marca 2012 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty te okazały się nieuzasadnione.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż nie jest trafny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego przez strony materiału dowodowego i wbrew wywodom apelacji dokonał jego wszechstronnej oceny, nie naruszając zasady swobodnej oceny dowodów. Podkreślić bowiem należy, iż przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko w przypadku, gdyby nie była oparta na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Skarżący braku logiki w ocenie materiału dowodowego lub sprzeczności tej oceny z doświadczeniem życiowym zdaniem Sądu Okręgowego nie wykazał. Zauważyć bowiem trzeba, że powód podnosząc powyższy zarzut nie wskazał, w jaki sposób Sąd I instancji zasadę swobodnej oceny dowodów naruszył, ograniczając się jedynie do zaprezentowania stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów. Samo natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze /doniosłości/ poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu nie może stanowić o skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Dowody przeprowadzone przez Sąd I instancji zostały ocenione wszechstronnie i z uwzględnieniem zasad logiki, w tym bardzo precyzyjnie zostały wskazane przyczyny, dla których w częściowym zakresie odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej zeznań pozwanego. Sąd szczegółowo również uzasadnił przyczyny nieuwzględnienia zeznań świadka Ł. O. oraz oświadczenia M. H., jak również pominięcia wydruków ofert internetowych sprzedaży samochodów marki P. i kserokopii faktur załączonych przez pozwanego. Tym samym zarzuty dotyczące naruszenia art. 217 i 227 k.p.c. należało uznać za bezzasadne. Wbrew bowiem stanowisku pozwanego powyższe dowody nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Odmienne argumentacja w tym zakresie stanowiła jedynie wyraz przyjętej przez pozwanego linii obrony zmierzającej do uzyskania korzystnego rozstrzygnięcia, która w świetle okoliczności przedmiotowej sprawy nie mogła się ostać. Wskazać także należy, iż przyjęcie przez pozwanego odmiennej oceny treści pism z dnia 26.09.2012 roku oraz z dnia 28.12.12 roku, czy też złożonych w toku rozprawy zeznań pozwanego, nie podważają oceny przyjętej przez Sąd I instancji. Nie czyni bowiem zarzutu tego skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r. VI ACa 306/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, LEX 56906; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, nie publik., LEX 52753; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r. II CKN 572/99, nie publik., LEX 53136). Propozycja zawarcia ugody zaprezentowana w piśmie z dnia 26 września 2012 roku nie pozwala również na wyprowadzenie wniosku zgodnie z tezą przyjętą przez pozwanego, iż pomiędzy stronami zawarte było porozumienie dotyczące zaliczenia wcześniej dokonanych przez pozwanego wpłat na poczet ceny sprzedaży pojazdu w kwocie 34.000 złotych. Wręcz przeciwnie, stanowiła ona próbę zawarcia takiego porozumienia. Oceny tej nie zmienia podnoszona przez skarżącego okoliczność, że dwie wpłaty dokonane przez pozwanego zostały zatytułowane jako „rata leasingu”, zaś kolejne jako „przedpłaty”. Odwoływanie się przy tym do definicji „przedpłaty” zawartej w słowniku języka polskiego należało poczytać jedynie jako próbę zwalczania niekorzystnego rozstrzygnięcia. Nie ulega również wątpliwości, iż pozwany zgodził się na wyliczoną przez powódkę kwotę 2.348,42 zł miesięcznie z tytułu korzystania z samochodu również w celach prywatnych. Jednoczesne zaś wiązanie wskazanej kwoty z ceną sprzedaży samochodu nie miało żadnych podstaw faktycznych i prawnych. Skarżący

nie przedstawił zatem jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń. Taki sposób formułowania zarzutu ma walor jedynie polemiki z wnioskami uzasadnienia i wprost przesądza o bezzasadności zarzutu. Skuteczne podniesienie zarzutu wymaga wykazania dlaczego rozumowanie sądu było błędne,

w szczególności w konfrontacji z materiałem dowodowym, zakwalifikowanych przez sąd orzekający jako pełnowartościowy. Jedynie przekonanie skarżącego, że dany fragment postępowania dowodowego, z którego wynikają dla skarżącego korzystne wnioski powinien mieć w sprawie zastosowanie, bez odniesienia się do tego postępowania jako całości, nie uzasadnia zarzutu. Wskazać przy tym należy, iż zasada wyrażona w treści art. 233 § 1 k.p.c. obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając w środku odwoławczym własne stanowisko nie mogą opierać się na fragmentarycznej ocenie dowodów. Temu wymogowi autor apelacji nie sprostał. Przedstawił własną ocenę dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy przy uwzględnieniu okoliczności jedynie dla pozwanego korzystnych. Mając wskazany wymóg na względzie, skarżący usiłuje wprowadzić formułować swoje zastrzeżenia w sposób mu odpowiadający, niemniej jednak jedynie pozornie. Uwzględnić bowiem należy, że apelujący zarzuca sprzeczność poczynionych ustaleń

i wyprowadzonych przez Sąd I Instancji wniosków ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Niemniej jednak sprzeczności tej nie wykazuje. W przeciwieństwie do Sądu Rejonowego, swoje stanowisko uzasadnia bowiem opierając się wyłącznie na wybiórczo powołanych okolicznościach, bez odniesienia się do całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nie sposób przecież nie zauważyć, że apelacja w przeważającej mierze opiera się na ponownym, niemniej wybiórczym akcentowaniu okoliczności, które nie mają w niniejszej sprawie większego znaczenia, jako że nie podważają zasadniczych wniosków płynących z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń.

Godzi się wskazać, iż Sąd pierwszej instancji nie dokonał również ustaleń faktycznych w sposób sprzeczny z treścią zebranego materiału dowodowego, czy też sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, czyniąc je w oparciu o przedłożone przez strony dowody

z dokumentów i ich kserokopie (niewątpliwie licznie zgromadzone w sprawie), przesłuchanie stron, w tym pozwanego w części uznanej za wiarygodne oraz w oparciu o całokształt okoliczności sprawy. Sąd Okręgowy nie stwierdza w tym zakresie żadnych uchybień. Pozwala to Sądowi Okręgowemu na przyjęcie ustaleń Sądu Rejonowego za własne.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. również jest chybiony. Sąd Okręgowy podziela dominujące w judykaturze stanowisko, iż strona może powołać się na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia i zarzut taki można ocenić jako zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328§2 k.p.c. zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej. Niemożność przeprowadzenia takiej kontroli miałyby miejsce, gdyby sąd odwoławczy nie był w stanie dokonać oceny toku wyводу, który doprowadził sąd pierwszej instancji do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09, LEX nr 558286 , z dnia 30 września 2008 r., II UK 385/07, Lex nr 741082, z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, OSNC 2000/5/100 oraz z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M. Prawn. 2007/17/930). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku posiada wszystkie niezbędne elementy konstrukcyjne, co umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej orzeczenia sądu pierwszej instancji .

Mając na uwadze powyższe, Sąd I instancji słusznie uznał, że w realiach niniejszej sprawy pozwany nie przedstawił żadnych dowodów przekreślających wartość dowodową prezentowanego przez powódkę stanowiska popartego wystawioną fakturą VAT, podpisanym przez pozwanego oświadczeniem, iż zobowiązuje się do zapłaty i przesłuchaniem prezesa powodowej spółki, a zatem nie podważył opartych na nich ustaleń, co do istnienia i wysokości zadłużenia wobec powodowej spółki. Sąd podziela stanowisko Sądu meriti, iż pozwany nie udowodnił, że nie był zobowiązany do zapłaty kwoty faktury, nie przedstawił również dowodów dotyczących treści ustaleń towarzyszących dokonywanym wpłatom. Nie wykazał również aby strony zawarły porozumienie dotyczące zaliczenia wcześniej dokonywanych przez pozwanego wpłat na poczet ceny sprzedaży pojazdu w kwocie 34.000 złotych.

Dlatego też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od M. P. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym - § 6 pkt. 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).